

Laura E. Wolfe

Leul și Sfântul

Traducere din limba engleză de
Stela-Anca Radu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2021

Cuprins

1. Regele	7
2. Scribul	15
3. Leul	27
4. Babuinul	35
5. Iordan	45
6. Astennu	57
7. Regele animalelor	67
8. Gherasim	77
9. Babuinul cu luna pe cap	85

1. Regele

Sunt o maiestate. Sunt un domn. Așa este scris în cartea vieții. Nu pot fi altceva decât ceea ce sunt. Nu am fost creat șoarece ca să mă smiorcăi când văd o pisică de nisip sau să mă intimidez de umbre. Sunt regele animalelor, iar un rege nu se pleacă și nu se târăște în fața gloatei. Eu sunt leu, conducător cinstit al savanei și al deșertului. Nu cunosc teama.

În tot acest ținut, eu conduc și nu am rival. Oasele celor care m-au provocat zac acum și se înălbesc la soare. Dar cândva am fost prinț, singurul pui hrănit și îngrijit de mama mea, leoaica șefă a unei familii mari și sănătoase.

Primele mele amintiri sunt o după-amiază aurie nesfârșită, când făceam trânte cu verișorii mei, și loviturile jucăușe cu laba primite peste urechi de la mătușilor mele răbdătoare. Există în tinerețe un soi de nesfârșire a timpului, o pace care se întinde în veșnicie, chiar dacă nu poate fi numărată în săptămâni sau luni. Nimeni nu-și amintește începutul ei și nimeni nu-i poate uita sfârșitul.

În tradiția noastră, leoaica îi învață pe pui ce înseamnă să fii leu, șoptind regulile și secretele firii noastre în micuțele noastre urechi rotunde. Presupun că acest proces nu se sfârșește niciodată pentru femele, dar eu nu cunosc nimic despre căile lor ascunse. Puii masculi trebuie să crească repede, deoarece perioada în care nu suntem provocați de alți masculi în familie este măsurată în doar câțiva ani mult prea scurți... Apoi vin lecțiile singurătății, pe care le învățăm fără altcineva lângă noi. Dar leii nu se gândesc la singurătate. În dimineața aurie a vieții, bucuria și tovarășia sunt unicele care contează pentru un leu.

Apoi a venit ziua în care, pentru a-mi testa puterea, am îndrăznit să-l vânez pe conducătorul familiei mele, care dormea în iarbă. Ochii îmi străluceau, mușchii erau încordați și încărcăți de puterea unui trup tânăr. Nici măcar mustățile nu mi se mișcau împotriva vocii. Încrăzător în abilitățile mele, m-am târât ca o umbră spre el. Alegeam cu chibzuință când trebuia să fac fiecare pas, iar atunci când mi-am înfipt colții în coada lui neagră, conducătorul meu a fost luat pe nepregătite și s-a înfuriat. M-ar fi ucis pe loc dacă n-ar fi intervenit mama mea leoaică, ce a sărit între noi și a urlat amenințător. Mama mea era o leoaică extraordinară, cu mușchii ei subțiri ondulându-se ca iarba de stepă sub o haină ce strălucea ca razele soarelui. Mulți masculi au murit lup-tându-se pentru dreptul de a avea urmași din sângele

1. Regele

ei. Chiar și așa, tatăl meu s-a izbit de ochii ei de topaz strălucitor înainte să se întoarcă și să se îndepărteze.

Acela a fost sfârșitul timpului meu petrecut în familie. Ca și cum pământul însuși ar fi fost în acord cu furia tatălui meu, furtunile *khamsin** au început să se dezlănțuie cu o furie orbitoare și au lovit ierburile și crângurile.

Tot ce era viu s-a adăpostit și, când au trecut vânturile sălbatice ale furtunii de nisip, amurgul a pictat cupola lumii în portocaliu-sângeriu și argintiu. În liniștea de după furtună, mama și mătușile mele s-au adunat în jurul meu, mângâindu-mă cu boturile lor moi și murmurând sunete de tandrețe și de rămas-bun. Verișoarele mele, care acum erau aproape de maturitate, își întoarseră privirile spre soarele ce apunea.

Am stat la granița teritoriului meu natal, iar vântul zbârlea firele noii mele coame. Sunt leu, nu cunosc frica – dar în acel moment mi-am cunoscut prima singurătate, profundă și adâncă precum marea despre care povestiseră mătușile mele. Fără nimic mai bun de făcut, am călătorit spre răsărit în căutarea apei celei mari care să oglindească și să calmeze marea încăpere goală a inimii mele.

* Khamsinul este un vânt fierbinte și uscat, care aduce praf din deșertul Sahara. Este întâlnit în Egipt și Israel. Khamsin înseamnă „cincizeci” în limba arabă, o aluzie la faptul că acest vânt durează, în total, cincizeci de zile pe an. (n. tr.)

Am mers și am dormit, am vânat și am mâncat. Luna a alungat soarele de pe cer, când acoperind, când dezvăluind privirea ei palidă.

Atunci nu aveam cuvinte cu care să-mi spun povestea – au venit mai târziu – și timpul fără cuvinte curge precum marele râu, acel Acum mereu prezent, mereu în mișcare.

Călătorind două cicluri de lună departe de casă, l-am întâlnit pe fratele meu mai mare. El se născuse cu trei veri înaintea mea, îmi era frate cu sânge atât de la mama, cât și de la tata, conducătorul meu. Nu l-am cunoscut ca pui, dar povestea alungării sale era încă proaspătă în memoria familiei, încă aducătoare de rușine împotriva cinstei mamei mele. Spre deosebire de mine, el nu l-a provocat pe conducător în pragul maturității sale. Într-o noapte, a părăsit grupul pentru a merge singur la vânătoare; s-a întors dimineața, mirosind a sânge ciudat. Se spune că a adus o bucată de carne de om ca omagiu conducătorului nostru, care a urlat dezaprobat și l-a lovit în față pe fratele meu. Conducătorul nostru l-ar fi ucis atunci, pentru că un mâncător de oameni spurcă pământul pe unde merge și nu se ridică la înălțimea chemării sale, iar mama mea leoaică nu s-ar fi împotrivit acestui gest. Însă fratele meu era rapid și viclean, așa cum poate fi doar un mâncător de oameni, și a sfâșiat urechea conducătorului înainte de a se retrage grăbit în deșert.

1. Regele

Am remarcat marginea teritoriului prin mirosul său puternic. Chiar și îndoirea ierburilor și umbrele norilor păreau pătate de mirosul care era aproape familiar, aproape înrudit, dar avea un iz de putreziciune. Sunt leu, nu cunosc frica – dar nu disprețuiesc prudența, pentru că viața este de preferat în fața unei morți prostești. Am pândit tăcut din tufiș, cu urechile ciulite după vreun oftat rătăcit al ierbii.

El s-a gândit să mă ia prin surprindere din spate. Neghiobul! Căci eu sunt vlăstarul mamei mele leoaice, sămânța nobilului meu conducător, nepătat de vreo greșală contrară firii mele. L-am simțit urmărindu-mă chiar din momentul în care și-a ațintit ochii asupra mea – l-am văzut urmărindu-mă cu mult înainte să mă atace. Când, în sfârșit, a decis să se arunce asupra mea, l-am întâmpinat în aer cu puterea cutremurătoare a primului meu răget.

Inima mea de leu bătea cu adrenalina primei mele lupte și, deși era puternic, nu era pe măsura zelului tinereții mele. I-am apucat gâtul în fălci și l-am pus jos pe iarbă, sângele lui fiind o jertfă pentru păcatele sale împotriva pământului. Vântul a ridicat duhul din carnea lui, ridicând și întunericul de pe teritoriul său. M-am așezat pe labele din spate și am ras din nou, în semn de victorie. Teritoriul fratelui meu – teritoriul meu – a tăcut, făcând primul semn de ascultare.

Zgomotele unui babuin au rupt tăcerea. M-am întors să văd de unde vin și am zărit o femelă ascunsă în tufiș, privind cu prudență din spatele unei ramuri.

– Îți mulțumesc, domnul meu, a strigat ea, iar sunetele ei aveau un înțeles ce depășea simplul instinct al unui babuin. Nu am înțeles atunci, dar din întunericul templului mi-a adus cuvinte, iar cuvintele pe care le-a rostit au dat formă gândurilor mele.

– Cine mi se adresează?, am mârâit cu trufie.

– Doar un pavian cu mantie, domnul meu.

Vocea ei muzicală era un acord pe sunete înalte la baritonul profund al mârâielilor mele.

– Unde este grupul tău? Cine vă conduce?, am întrebat-o într-o manieră animalică, de parcă aș fi comunicat cu un frate leu.

Spre uimirea mea, mi-a răspuns atât prin gesturi de animal, cât și prin acele cuvinte ale ei, care erau ca niște picături de lumină. A surprins-o că am înțeles cuvintele, dar sunt leu și sunt capabil de multe fapte mărețe.

– Nu mai este nimeni altcineva, domnul meu. Sunt doar eu, singură. Mâncătorul de oameni i-a devorat pe mulți în foamea lui nesățioasă, iar ceilalți au plecat în alte ținuturi.

Singură... Auzind acest cuvânt, i-am simțit din nou înțepătura.

– De ce rămâi singură?, am întrebat eu uimit.

1. Regele

– Sunt un babuin singuratic, a răspuns ea, luată din familia mea de când eram pui și crescută la templu de oamenii care cinstesc cultul zeului cu cap de ibis, cel de trei ori măreț. Mâncătorul de oameni i-a devorat pe preoții lui și a pângărit templul. Sanctuarul este abandonat, cultul este părăsit, iar eu sunt singură.

M-am gândit la aceasta și i-am oferit o soluție simplă:

– Atunci, te voi mânca.

Maimuța nu își putea stăpâni tremuraturul care o cuprinsese până în vârful cozii.

– Dacă așa dorești, domnul meu... Dar mi-aș dori să nu faci aceasta.

Eu am pufnit:

– Ce ai prefera, pavianule?

– Te-aș urma pe tine, domnul meu. Eu am fost crescută pe genunchiul unui povestitor, care mi-a fredonat cântecele poporului său și m-a învățat ritmurile și rimele lor. În cuvinte ți-aș scrie povestea, domnul meu. Aș fi scribul de curte al moștenitorului lui Maahes*, așa cum tizul meu, Astennu**, îl slujește pe tatăl său, Thoth, cel de trei ori măreț și înțelept, ca însoțitor și secretar.

* Maahes era un zeu al războiului în Egiptul Antic, care lua chipul unui leu. (n. tr.)

** Astennu era un babuin care îl însoțea pe zeul Thoth, reprezentat de egipteni cu cap de ibis sau de babuin. Astennu înseamnă „lună”. (n. tr.)

– Nu știu ce să fac cu cuvintele tale, am răs eu batjocoritor, încrucișându-mi mustățile a plictiseală.

Babuinul a privit spre pământ și a trasat linii în praf. După un moment, și-a ridicat privirea, iar cuvintele pe care le-a rostit atunci aveau să mă însoțească până la finalul vieții.

– Ele sunt moștenirea oamenilor sfinți, domnul meu. Ne fac să devenim mai mult decât ceea ce suntem noi.

Deși nu am auzit despre vreun asemenea lucru în poveștile mătușilor mele leoaice, ca un leu să aibă însoțitor la curte un babuin, ideea mi-a surâs. Această faptură umilă dorea să aducă o îmbunătățire la statutul și noblețea mea, iar eu am fost atins în orgoliu. Am clătinat din cap, acceptând propunerea ei. Până la urmă, puteam s-o mănânc oricând mai târziu.

Și astfel a început scurta mea domnie ca rege.

Numele meu încă nu era pe deplin recunoscut în ziua în care mi-am început cucerirea, dar, până în ziua în care am abdicat, nu a fost nici un animal în viață care să-mi conteste drepturile. Eu sunt leu și sunt rege.